

14
CULTURA
21.06.2013

INFANTIL MERCÈ UBACH

Roda el món i torna al Born

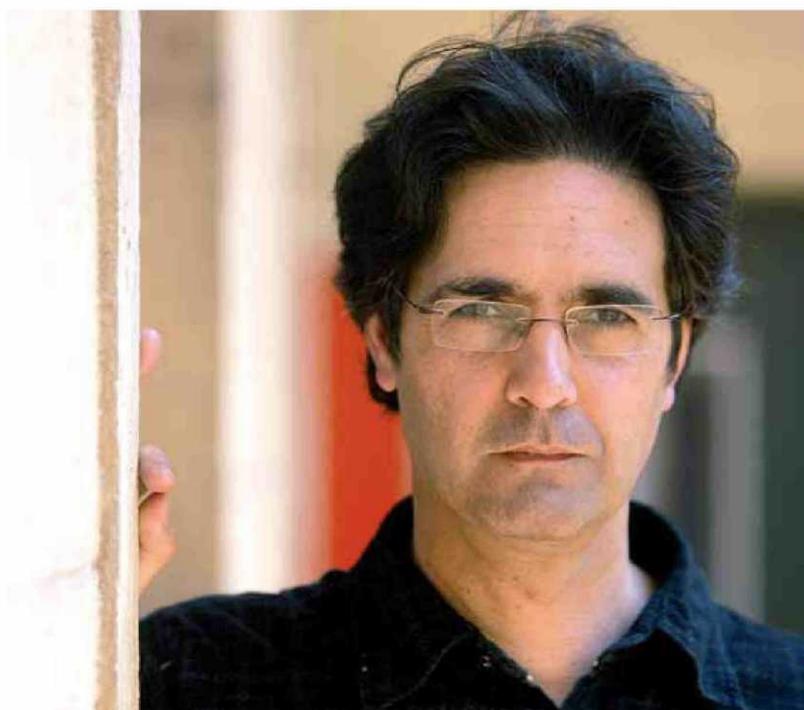
Vicenç Pagès
ha debutat en la
literatura infantil.
JUANMA RAMOSANEM A BUSCAR
UN TRESOR
JanoschTraductora:
Helena García
Editorial:
Kalandraka
(Pontevedra, 2013)
Pàgines: 52
Preu: 15 eurosLA LLENTIA
VIATGERA
Vicenç PagèsIl·lustració:
Joan Riera
Editorial:
Estrella Polar
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 32

Anem a buscar un tresor, que porta per subtítol *La història de com el petit Òs i el petit Tigre busquen la felicitat més gran del món*, és un conte pertanyent al cicle dels que són protagonitzats pels dos amics singulars. Però té un to diferent: és l'únic que li conec a l'autor en què el Tigre i l'Òs es barallen... i per diners. Com si la crua realitat hagués entrat de sobte en l'idil·lic món de la casetta a la vora del riu per fer-hi estralls, tot d'una els dos amics es posen a desitjar objectes de consum i coses cares. Impulsats per aquesta necessitat aliena a la lògica del seu món, marxen lluny a la recerca d'un tresor. El troben, el perden i tornen a casa. Però pel camí l'autor ens ha regalat frases com aquesta: "Perquè la llunyania mai no es troba allà on algú la pugui trobar."

Escrit fa més de trenta anys, el conte conté —entre altres delicioses troballes— una crítica d'allò més oportuna als bancs i a la monarquia. Txèkhov aconsellava als joves escriptors que als nens només se'ls donés per llegir el que també valgués per als grans. La moralitat de l'aventura val per a tots: els diners no fan la felicitat, i qui no es conforma amb el que té és perquè no vol.

La llentia inconformista

A una conclusió semblant arriba Vicenç Pagès amb la seva llentia viatgera, que s'avorreix a l'hort on ha nascut i s'embranca il·lusionada en un viatge per tot el món, a cavall del vent. Qui no ha somiat mai viatjar "seguint el camí que marca la pols de les estrelles"? Però la jove inconformista no s'acaba de trobar bé enlloc, i aviat s'adona que el que ella anomena aventures no són sinó viatges plens de contratemps (elegant estocada al turisme!). El primer indret on finalment se sent a gust i d'on no vol marxar no és altre que... l'hort de la seva infantesa.

Troblem el mateix esquema narratiu a *Oh, que bonic és Panamà!*, de Janosh, una coincidència interessant, útil per fer pedagogia: dues obres poden tenir idèntic argument i no tenir res a veure.

La llentia viatgera és un conte dins un conte —no ens esperàvem menys de Vicenç Pagès—, una eficient reflexió sobre la utilitat de la ficció per dotar-nos d'una mirada nova sobre el nostre món, proposada als nens amb una gran naturalitat: un avi explica un conte a la seva néta, que l'escolta disposada a creu-

re, per una estona, que "les lleis dels grans queden suspeses". Per això ens empassem tan de gust la lliçó de la síndria sàvia (i la mateixa definició de saviesa: saber "observar, escoltar i lligar caps"): enlloc com a casa. Si la gràcia d'*Oh, que bonic és Panamà!* és que quan la parella d'amics torna a casa no la reconeix i per això se n'enamora (han trobat Panamà, la terra somiada), el mèrit de la llentia empordanesa és precisament la consciència de la redescoberta, que la prepara per gaudir-ne molt més. *